

Παιδικό θέατρο

Ενας διαφορετικός δρόμος για την παιδεία

Του Δημήτρη Βάντση

Το θέατρο με παιδιά θα έπρεπε να είναι ένα ακόμα εργαλείο στα χέρια μιας σχολικής μονάδας, ώστε να πετύχει τους μορφωτικούς και παιδαγωγικούς στόχους που έχει ορίσει για τους μαθητές της.

Πρώτη η Μελίνα Μερκούρη οραματίστηκε ένα δημόσιο σχολείο που εκτός από τις γνώσεις θα προσφέρει στους μαθητές του και πολιτιστική παιδεία. Με μαθήματα όπως μουσική, τεχνικά και θεατρικό παιχνίδι και μάλιστα από τις πρώτες τάξεις του δημοτικού. Κι ενώ η μουσική και τα τεχνικά έχουν καθιερωθεί ως μαθήματα στο δημοτικό σχολείο, το θέατρο αντίθετα δεν έχει βρει ακόμη τη θέση του μέσα σ' αυτό.

Κι όμως το θέατρο είναι ένα σημαντικό κεφάλαιο για την παιδεία. Σημαντικό γιατί φέρνει το παιδί σε επαφή με λόγο και νοήματα υψηλά, όπου με τρόπο αβίαστο φωλιάζουν μέσα στην

ψυχή του, καταφέροντας να το διαπλάσουν και να το διαμορφώσουν. Μαθαίνει ακόμη να εκφράζεται σωστά, να χρωματίζει το λόγο του με τις λεπτές εκείνες αποχρώσεις που τον ζωντανεύουν.

Η προσφορά του θεάτρου δε σταματάει εδώ. Το παιδί μέσα απ' το θέατρο νικά την ατολμία του, αρθρώνοντας λόγο μπροστά σε ευρύ κοινό. Εκθέτει τον εαυτό του μπροστά σε εκατοντάδες μάτια και ξεπερνώντας το φόβο του, νιώθει σημαντικό και σπουδαίο. Πολλά δειλά και συνισταμένα παιδιά μέσα από θεατρικές παραστάσεις απέκτησαν την αυτοπεποίθηση που τους έλειπε.

Μα και στην κοινωνικοποίηση του παιδιού το θέατρο προσφέρει τα μέγιστα. Καθώς το παιδί αντιλαμβάνεται πως είναι μέλος μιας ομάδας με ξεχωριστό ρόλο που βοηθάει στην πραγμάτωση

4ο Δημοτικό σχολείο Νάουσας: "Κι έτσι σώθηκε το δάσος"

του κοινού σκοπού που είναι η παρουσίαση μιας πετυχημένης παράστασης. Έτσι δένεται με τα άλλα μέλη της ομάδας, αποκτά φίλους και ενδιαφέροντα και θέτει τις βάσεις για να πορευτεί στη ζωή μέσα από δρόμους φωτεινούς. (Στους σκοτεινούς δρόμους δε χρειάζεται να αναφερθούμε καθώς μας είναι γνωστοί).

Κι όλα αυτά το παιδί τα επιτυγχάνει μέσα από ευχαρίστηση, διασκέδαση και προσωπική επιλογή. Να γιατί το θέατρο είναι ένας διαφορετικός δρόμος για την παιδεία.

Παιδεία όμως δεν συντελείται μόνο στα σχολεία, αλλά και στην κοινωνία γενικότερα. Ο Δήμος Νάουσας, ένας δήμος με πλούσια πολιτιστική παράδοση, πρέπει να δει σοβαρά τη δημιουργία παιδικής σκηνης, έτσι ώστε να αξιοποιήσει με πιο οργανωμένο τρόπο όλο το έμπνευχο υλικό που υπάρχει στην πόλη μας. Να μην επαφίεται η αξιοποίησή του μόνο στην καλή θέληση κάποιων λίγων εκπαιδευτικών (και όχι μόνο), που από το μεράκι τους αναλαμβάνουν το ανέβασμα θεατρικών παραστάσεων με παιδιά, καταβάλλοντας μεγάλο τίμημα μόχθου. Μερικοί μάλιστα τα έχουν καταφέρει θανμάσια με παραστάσεις που βραβεύτηκαν με πρώτο ή δεύτερο βραβείο σε πανελλήνιους διαγωνισμούς.

Με τη δημιουργία από το δήμο της παιδικής σκηνης θα διαμορφωθεί ένα φυτώριο, άνθρωποι με θεατρική παιδεία, που θα στελεχώσουν μελλοντικά την ερασιτεχνική θεατρική του ομάδα.

Θεατρικές παραστάσεις τη σχολική χρονιά που μας πέρασε στο χώρο των δημοτικών σχολείων ανέβασαν το 4ο και 3ο Δημοτικό Σχολείο.

Το 4ο Δημοτικό Σχολείο Νάουσας ανέβασε το οικολογικό παραμύθι της Μαρίας Γουμενοπούλου **"Κι έτσι σώθηκε το δάσος"**. Αφορ-

4ο Δημοτικό σχολείο Νάουσας: "Κι έτσι σώθηκε το δάσος"

μή για το ανέβασμα του έργου στάθηκε ένα πρόγραμμα περιβαλλοντικής εκπαίδευσης όπου συμμετείχε το 4ο Δημοτικό Σχολείο με θέμα: **"Τα φυτά και τα ζώα στην παιδική λογοτεχνία."**

Το παραμύθι που επιλέχτηκε έχει θέμα την καταστροφή του περιβάλλοντος εξαιτίας της τεχνολογικής ανάπτυξης του ανθρώπου. Η ιστορία διαδραματίζεται σ' ένα δάσος όπου ζουν ευτυχισμένοι και αμέριμνοι, οι ήρωες του έργου, οι νάνοι. Ο ερχομός όμως ενός νάνου από μια μεγαλούπολη φέρνοντας μαζί του και το σύγχρονο τρόπο ζωής, διχάζει τους νάνους. Οι πιο νέοι ασπάζονται το νέο αυτό τρόπο με αποτελέσματα καταστροφικά για το δάσος. Η λύση δίνεται με

4ο Δημοτικό σχολείο Νάουσας: "Κι έτσι σώθηκε το δάσος"

μια ψηφοφορία όπου ο νεοφερμένος νάνος, γοητευμένος από την ομορφιά της φύσης, ψηφίζει υπέρ του πατροπαράδοτου τρόπου ζωής, ο οποίος επικρατεί τελικά και η ηρεμία επιστρέφει στο δάσος.

Ο δάσκαλος της τάξης Ιωσήφ Χατζηγιάννου, που ήταν και ο σκηνοθέτης της παράστασης, με τη βοήθεια του Δ/ντή του σχολείου Γεωργίου Τούρα, που είχε και τη γενική επιμέλεια διασκευάζει το έργο με σκοπό τη συμμετοχή όλων των μαθητών. Τα σκηνικά σχεδίασε ο Αλέκος Οικονόμου. Τη μουσική και τις χορογραφίες επιμελήθηκε η Κατερίνα Μπαμίχα.

Η προετοιμασία της παράστασης ξεκινά το Νοέμβριο και ολοκληρώνεται το Μάιο. Την παράσταση παρακολουθούν το κοινό και τα δημοτικά σχολεία της Νάουσας και αποσπά ευμενή σχόλια.

Στη συνέχεια συμμετέχει το 1ο Πανελλήνιο φεστιβάλ ερασιτεχνικού θεάτρου "Προμηθέας" που διοργανώνεται στη Βέροια και αποσπά το πρώτο βραβείο με χρηματικό έπαθλο 100.000 δραχ. παρόλο που διαγωνίστηκε με μαθητές γυμνασίου και λυκείου.

Το 3ο δημοτικό σχολείο της Νάουσας ανέβασε το θεατρικό έργο του Ιάκωβου Καμπανέλη *"Παραμύθι χωρίς όνομα"*.

Το έργο διαδραματίζεται σ' ένα ανώνυμο βασίλειο του οποίου οι κάτοικοι έχουν σαν κύριο χαρακτηριστικό τη φτώχεια. Ως κι ο βασιλιάς είναι φτωχός. Το μόνο που περιμένουν είναι η βοήθεια από τον πλούσιο βασιλιά της διπλανής χώρας. Κι όταν αυτή έρχεται, με απόγνωση ανακαλύπτουν ότι αντί για βοήθεια τους έστειλε το τελεσίγραφο της κήρυξης του πολέμου.

Η κατάληψη της χώρας είναι πλέον

3ο δημοτικό σχολείο Νάουσας: "Παραμύθι χωρίς όνομα"

προς των πυλών! Κανείς δεν έχει διάθεση να πολεμήσει. Μια συντροφιά όμως καταφέρνει να ξυπνήσει το λανθάνον φιλότιμο των υπολοίπων πατριωτών και έτσι ξεκινάει η προσπάθεια αντίστασης. Και ω! του θαύματος οι χωριανοί αντίτασσουν, κόντρα στον πανίσχυρο στρατό που τους απειλεί, την ελπίδα, και καταφέρνουν να κερδίσουν με την ψυχική τους δύναμη τον πειθαναγκασμό των όπλων.

Την ενδιαφέρουσα παράσταση που σκηνοθέτησαν η Κλειώ Πετρά και ο Αντώνης Φετλής με τον γενικό συντονισμό της δασκάλας κας Δήμητρας Ανδρέου Ιγνατιάδου παρακολούθησαν το κοινό και τα δημοτικά σχολεία της Νάουσας.

3ο δημοτικό σχολείο Νάουσας: "Παραμύθι χωρίς όνομα"